

Sygn. akt I C 742/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 06 listopada 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.**

przeciwko **I. I.**

o zapłatę

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. na rzecz pozwanej I. I. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 742/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 24 maja 2017r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanej I. I. kwoty 5.761,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż na zadłużenie pozwanej składa się kwota należności głównej w wysokości 4.400 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1.361,53 zł, na które z kolei składają się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej, wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda od tej kwoty za okres pod dniem cesji wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Jako dowód istnienia zobowiązania oraz obowiązku spełnienia świadczenia został wskazany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/355/556/ (...) z dnia 19 maja 2017r. Nadto powód powołał się na wolę polubownego załatwienia sprawy, kierując do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 12 kwietnia 2017r., które okazało się bezskuteczne. W tym stanie rzeczy niniejsze powództwo okazało się konieczne i w pełni uzasadnione(k.2-3).

W dniu 20 lipca 2017r. w sprawie I Nc 1551/17 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (k.22).

W dniu 23 maja 2018r. wpłynął wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od niniejszego nakazu zapłaty wraz ze sprzeciwem(k.45-52v). W sprzeciwie wydany nakaz zapłaty został zaskarżony w całości i wniesiono o oddalenie powództwa w całości z jednoczesnym zasądzeniem od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 1.817 zł. Podniesiono następujące zarzuty: zarzut przedawnienia roszczenia, nie udowodnienia podstawy roszczenia, ze względu na nie wykazanie przez powoda wstąpienia w prawa poprzednika prawnego Banku (...) S.A. względem pozwanej i nabycia konkretnej wierzytelności, nie udowodnienia podstawy i wysokości roszczenia m.in. ze względu na nieprzedłożenie przez powoda szczegółowych dokumentów dotyczących płatności pozwanej względem poprzednika prawnego powoda, a z których to dokumentów wynikałaby wysokość zobowiązania pozwanej względem poprzednika prawnego powoda. Przywołano regulację z art. 118 k.c. i art.120 § 1 k.c. Jednocześnie wskazując, iż pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu w dniu 26 marca 2013r. Poszczególne terminy płatności rat kredytu mają określoną datę spłaty, dlatego każda z nich przedawnia się po upływie 3 lat od dnia, w którym powinna zostać zapłacona zgodnie z zawartą umową. Stąd też na dzień wniesienia pozwu roszczenie powoda uległo przedawnieniu ze względu na 3-letni okres przedawnienia. Nadto podniesiono, iż elektroniczny wyciąg z umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie wykazują podstawy i wysokości roszczenia. Jedynie przedmiotowa umowa bankowa, podpisana przez strony stanowi wyłączny dowód istnienia zobowiązania. Zarzucono także, iż powód nie wykazał w sposób prawidłowy, aby wstąpił w prawa poprzednika prawnego i nabył konkretną wierzytelność z umowy o kredyt z dnia 26 marca 2013r., także wysokości tego zobowiązania, co uniemożliwia jego zweryfikowanie. Wskazano nadto, iż zgodnie z obowiązującą zasadą prekluzji dowodowej, powód zobowiązany był przedstawić wszelkie dowody na swoje twierdzenia, a skoro nie sprostał temu obowiązkowi jego roszczenie uznać należy za nieudowodnione, tak co do zasady jak i wysokości. Na marginesie wskazano, iż pozwana częściowo spłacała należność wynikająca z umowy w comiesięcznych ratach na rzecz banku, jednak obecnie nie jest w stanie wskazać ile rat spłaciła.

Postanowieniem z dnia 04 lipca 2018r. (k.58) na podstawie art. 171 k.p.c. odrzucono wniosek pozwanej z dnia 23 maja 2018r. o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, wydanego w dniu 20 lipca 2017r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1551/17.

W związku ze skutecznie wniesionym sprzeciwem wydany w sprawie nakaz zapłaty na podstawie art. 505 § 1 k.p.c. utracił moc.

W odpowiedzi na sprzeciw t.j. w piśmie z dnia 10 października 2018r. (k.66-67) powód przedłożył kolejne dowody z dokumentów na okoliczność istnienia stosunku zobowiązaniowego, wysokości roszczenia i jego wymagalności (wskazując datę 18 września 2014r.) zaznaczając, iż ich złożenie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy a tym samym dokonana cesja wierzytelności był skuteczna w świetle art. 509 k.c. Jednocześnie wskazując, iż na dochodzone roszczenie składa się: kwota 4.400 zł tytułem należności głównej, niespłaconego kapitału z zawartej umowy pożyczki, kwota 896,82 zł tytułem odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego oraz kwota 464,71 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od należności głównej od dnia cesji wierzytelności t.j. 20 listopada 2015r. do dnia 18 maja 2017r. Tym samym dotychczasowe stanowisko strony powodowej zostało podtrzymane.

Na rozprawie w dniu 06 listopada 2018r.(k.80) pełnomocnik pozwanej oświadczył, iż otrzymał niniejsze pismo i podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko wyrażone w sprzeciwie, w szczególności zarzuty zgłoszone w sprzeciwie, natomiast w odniesieniu do powyższego pismo wskazał, iż dokumenty dołączone do niniejszego pisma należy uznać za spóźnione. Gdyż od początku strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a więc już w pozwie powinny być wskazane wszelkie dokumenty i dowody w sprawie. Nadto przedłożony wykaz wierzytelności nie można uznać za wiarygodny dokument, gdyż jest to część tabelki

niewykazująca ewentualnych wpłat ze strony pozwanej. Strona powodowa tym samym w dalszym ciągu nie sprostала obowiązkami wykazania podstawy żądania jak i jego wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2013r. pozwana I. I. zawarła z umowę o kredyt nr (...).

W dniu 20 listopada 2015r. pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. we W.(zwanym Bankiem) zawarta została umowa cesji wierzytelności na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.(zwanym Nabywcą). Zgodnie z punktem 2.1 tej Umowy - „Z zastrzeżeniem punktu 16.6 Umowy (zapłata Ceny K.) Bank sprzedaje na rzecz Nabywcy Wierzytelności opisane w Załączniku nr 2 do Umowy, a Nabywca kupuje te Wierzytelności od Banku na zasadach i warunkach określonych w Umowie oraz w przepisach Kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 509 Kodeksu cywilnego. W przypadku, w którym należność główna nie istnieje przedmiotem sprzedaży są roszczenia o zapłatę odsetek, kary umowne i zwrot kosztów i opłat związanych z należnością główną”. Wykaz Wierzytelności w formie pisemnej i elektronicznej zawiera Załącznik nr 2 do Umowy. Dodatkowe dane dotyczące Portfela, w zakresie ustalonym w Załączniku nr 3 do Umowy, zawierające także aktualne stany zadłużeń na dzień zawarcia Umowy, w odniesieniu do poszczególnych Wierzytelności zostaną w ciągu 6 dni roboczych od dnia ziszczenia się warunków, o których mowa w punkcie 16.6 Umowy przekazane nabywcy w formie elektronicznej, zakodowane programem (...). Nabywca zobowiązuje się do przekazania Bankowi klucza (...) w dniu przekazania dodatkowych danych dotyczących Portfela zgodnie z niniejszym punktem 2.2 (punkt 2.2 Umowy).

W dniu 10 maja 2016r. Bankiem (...) S.A. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych banku dotyczący umowy nr (...), zawartej z pozwaną, co do stanu zadłużenia na dzień 20 listopada 2015r.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej Nr S/355/556/ (...) z dnia 19 maja 2017r. k.6,

- uwierzytelniona kopia umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 20.11.2015r.k.7-12,

- uwierzytelniona kopia wyciągu z rejestru Funduszy Inwestycyjnych k.16-17,

- odpis aktualny KRS k.18-18v,

- uwierzytelniona kopia wyciągu z ksiąg rachunkowych banku z 10.05.2016r. k.68.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało w całości oddaleniu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawierania przez strony umowy o kredyt, tj. w dniu 26 marca 2013r.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód powołał się na zawarcie umowy kredytu przez pozwaną i pierwotnego wierzyciela. Podnosił również, że pozwana nie wywiązała się z obowiązków nałożonych na nią umową, w szczególności nie zwróciła kwoty kapitału w wysokości 4.400 zł oraz odsetek umownych i innych opłat i kosztów. Powód podnosił także, iż wierzytelność banku wobec pozwanej została zbyta na rzecz powodowego funduszu sekurytyzacyjnego. Ustalenie prawdziwości

tego twierdzenia miało w toku sprawy kluczowe znaczenie dla stwierdzenia istnienia legitymacji procesowej czynnej Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie kwestionowała jedynie faktu zawarcia umowy kredytu.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie uznanych za wiarygodne dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, w zakresie w jakim strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej podniesionego przez pozwaną wskazać należy, iż w jej ocenie pozwanej powód nie wykazał, iż nabył wierzytelność od przedmiotowego banku, wobec czego nie może występować w sprawie w charakterze powoda.

Powyżej zaprezentowane stanowisko pozwanej zasługuje na aprobatę. W ocenie sądu strona powodowa nie wykazała istnienia wierzytelności wobec pozwanej i jej wysokości oraz nie udowodniła faktu nabycia wierzytelności w dochodzonym w sprawie zakresie. Podkreślić bowiem należy, iż uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000/1/1).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało wskazać, iż w toku postępowania nie został ustalony fakt zbycia przedmiotowej wierzytelności stronie powodowej przez Bank (...) S.A. Pozwana zakwestionowała legitymację procesową strony powodowej, zatem na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia nabycia wierzytelności wynikającej z umowy bankowej z dnia 26 marca 2013r. Strona powoda wniosła o dopuszczenie dowodu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 listopada 2015r. (k.7-12), a jednocześnie dołączyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z 19 maja 2017r.(k.6) oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z podpisem jedynie pełnomocnika powoda, bez określenia jego roli i umocowania (k.13). Przedmiotowa umowa określając przedmiot sprzedaży odsyła do załączników. W aktach sprawy znajduje się wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności”, nie mający jednak żądanej mocy dowodowej. Kolejne dowody z dokumentów zostały złożone dopiero w odpowiedzi na sprzeciw t.j. uwierzytelniona kopia wyciągu z ksiąg rachunkowych banku z 10.05.2016r. (k.68) oraz wyciągu Załącznika nr 1 w liczbie 3 stron, w tym jednej uwierzytelnionej przez pełnomocnika powoda(k.69-71), pozostałe dokumenty przedłożono jedynie w kserokopii(k.72-76). W tym miejscu Sąd dopuścił niniejsze dowody z dokumentów uznając, iż nie spowodują one zwłoki w rozpoznaniu sprawy i zostały złożone w wykonaniu zobowiązania nałożonego w tym zakresie.

Stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Stosownie zaś do treści art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2013r. Nr 10, poz.65 ze zmianami) radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Wyżej wymieniony dokument nie został natomiast opatrzony żadnym podpisem.

W doktrynie prawa procesowego, zgodnie z dominującym poglądem, nie budzi wątpliwości twierdzenie, że elementem konstytutywnym dla istnienia obydwu dokumentów (prywatnego i urzędowego), na gruncie prawidłowej wykładni

przepisów kpc, jest podpis. Niektórzy komentatorzy uznają wszakże, że podpis decyduje jedynie o wartości dowodowej konkretnego dokumentu (np. W. B., T. E.). Niezależnie jednak od tego, który z powyższych poglądów uznać za bardziej przekonujący, w obydwu kluczowe znaczenie odgrywa podpis. W tym miejscu podkreślenia wymaga również fakt, że kodeks cywilny w swoim art. 60 przewiduje możliwość złożenia oświadczenia woli w formie elektronicznej, jednakże w kontekście istotnej w sprawie wartości dowodowej takiego oświadczenia, kluczowe znaczenie ma przepis art. 78 § 2 k.c., w myśl którego oświadczenie woli złożone w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej. A zatem ustawodawca kieruje do przepisów o zwykłej formie pisemnej (art. 78 § 1 k.c.), gdzie sytuacja jest klarowna, tzn. jeżeli nie ma podpisu (w tym wypadku bezpiecznego podpisu elektronicznego), to takie oświadczenie woli posiada formę zwykłą, czyli tak jakby zostało złożone ustnie (lub też w sposób dorozumiany). Takie znaczenie można finalnie przypisać omawianemu „wyciągowi z załącznika...”. Zauważyć jednak należy (z uwagi na treść umowy w zakresie sprzedaży wierzytelności), iż powód dysponował Wykazem Wierzytelności w formie papierowej i elektronicznej. Do pozwu dołączył powyższy wyciąg z załącznika (bez wskazania jego numeru) i z podpisem jedynie pełnomocnika powoda, bez określenia jego roli i umocowania. Natomiast do odpowiedzi na sprzeciw kopię 3 stron Wykazu Wierzytelności nr 2 w formie papierowej z zakryciem danych osobowych osób trzecich i potwierdzeniem za zgodność z oryginałem 2 stron (w tym zawierającej wskazanie danych pozwanej i wierzyciela pierwotnego (...)) Bank.

Z przepisów powyższych wynika, że moc dowodową ma jedynie kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność. W świetle przepisów kpc i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w kpc pojęciu odpisu, (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała (T. Żyznowski, Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, Wyd. LEX, 2011). Kserokopia dokumentu nie poświadczona za zgodność z oryginałem w sposób wskazany art. 129 § 2 kpc, nie ma zatem mocy dowodowej i nie może stanowić podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych. Zgodnie z wyrokiem SN z dnia 3 października 2008 r. (I CSK 62/08, nie publ.) z art. 129 kpc wynika, że jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w Sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale (lub zakwestionowania tego złożonego). Obowiązek ten może powstać także w wyniku zarządzenia Sądu (art. 248 § 1 kpc).

Podsumowując stwierdzić należy, że strona powodowa pozostaje w błędnym przekonaniu, że przedstawione przez nią środki dowodowe były przy prezentowanym przez pozwaną stanowisku wystarczającymi dla wykazania, że funduszowi przysługuje dochodzona pozwem wierzytelność.

Na tle powyższych rozważań należało dodać, że dokument zatytułowany „Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/355/556/ (...) z dnia 19 maja 2017r. podpisany został przez A. K. bez wskazania w jakim charakterze występuje. Również ten dokument jako dokument prywatny nie korzystał z domniemań związanych z mocą dokumentu urzędowego. W ocenie sądu wyciąg z ksiąg funduszu ma moc jedynie dokumentu prywatnego, a przez to nie przesądza przejścia wierzytelności na rzecz strony powodowej. W tym miejscu wskazać należy jedynie krótko na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10), stwierdzającego niekonstytucyjność art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, a mianowicie jego niezgodność z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900). W tym miejscu zaznaczyć także należy, iż zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (Dz.U.11.72.388) z dniem 5 kwietnia 2011r. art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo

bankowe (Dz.U.02.72.665 j.t.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP. Nadto jako pierwotny wierzyciel (w treści Załącznika nr 2) pojawia się (...) Bank.

Jednocześnie na uwagę zasługuje fakt, że powód oparł swoje wyliczenie m.in. na wyciągu z ksiąg bankowych, którego nie można zweryfikować i z którego nie sposób wywnioskować, czy zobowiązanie będące przedmiotem postępowania było przez powoda prawidłowo rozliczone. Za dowód nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem nie mógł być też uznany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu bowiem jest on dokumentem sporządzonym w sposób jednostronny przez stronę powodową.

W konsekwencji braku domniemań służących dokumentom urzędowym, ocena przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, jako dokumentów prywatnych, zwalniała stronę pozwaną z konieczności przeprowadzenia dowodu negatywnego, tj. obalenia twierdzeń strony powodowej, wywodzonych przez niego z tych dokumentów. Podkreślić należy bowiem, iż, zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też - co do zasady - w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Mając na uwadze powyższe, strona powodowa nie wykazała przedstawionymi przez siebie dokumentami swojej legitymacji procesowej czynnej i choć ma to znaczenie w tej sytuacji drugorzędne także żądania co do zasady jak i wysokości. Data wymagalności roszczenia została wskazana dopiero w piśmie z dnia 10 października 2018r. i w oparciu o zaproponowane dowody z dokumentów nie była w żaden sposób weryfikowalna(w tej kwestii pozwana wyraźnie czyniła zarzut, iż powód nie przedłożył umowy kredytowej zawartej z pierwotnym wierzycielem, która dawałaby podstawy do poczynienia ustaleń w zakresie treści łączącej strony umowy m.in. wymagalności poszczególnych rat i terminu realizacji zobowiązania). Zauważyć należy, iż nawet w braku podniesionego zarzutu przedawnienia zgodnie z aktualnie obowiązującym przepisem t.j. art. 117 § 2¹ k.c. , który stanowi, iż „po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi” Sąd nie miałby nawet podstaw do zbadania tego zarzutu w zaistniałych okolicznościach sprawy i na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego. Co niewątpliwie ległoby u podstaw także nieuwzględnienia dochodzonego roszczenia.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje uzasadnienie w przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie stroną wygrywającą jest pozwana. Uwzględniając powyższe Sąd w pkt II sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, która stanowi wynagrodzenie adwokata (w wysokości określonej na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie(Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zmianami w brzmieniu z daty wniesienia pozwu) oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 742/18 upr

ZARZĄDZENIE

Dnia 30 listopada 2018 r.

1. odnotować,

2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powoda
3. przedłożyć akta z apelacją lub za 21 dni od doręczenia.

` SSR Anita Wolska